

וילמה פרוסט בת ה-84 עמדה עם בעלה העיוור על קבר בנה, עורך-הדין אדם פרוסט שהתאבד (למטה). היא לא ידעה שהוא בגד בה

הוא מכר את

אמא

מצהיר כחולי: "מעולם לא ביקשתי ולא קיבלתי הלוואות מהבנק; מעולם לא קיבלתי הלוואות באמצעות המנוח; הוא לא פתח את החשבון הרביטורי למעני." כתובתו של כחולי בחשבון הרביטורי שורי נרשמה ככתובת מישדרו של עורך-הדין פרוסט, ודוגמת החתימה היחידה היתה של המנוח. גם אילו רצייתי לעשות פעולה בחשבון זה לא יכולתי, כי לא היתה שם דוגמת חתימתי.

נראה כי החלק הכואב ביותר לבני-הזוג הקשישים הוא מיטתו של עורך-הדין, לשם הבטחת חובו של עורך-הדין פרוסט לבנק. מצהיר כחולי: "ב-1987 גדלו יתרות-החובה של המנוח, הבנק רדש ביטחון נוסף. הוא הציע למשכן את הרירה.

"הערת-האזהרה על זכויותינו עמדה בדרכו, והוא גרם, בדרך של זיוף ומימרה, לביטולה של הערת-האזהרה. אנחנו לא חתמנו על מיסמך לביטולה. הרירה היא מקום-המגורים היחיד שלי ושל גברת פרוסט, וזולת דירה זו והכספים בבנק אין לנו מאומה."

כרגע מעוקלים חשבונותיהם של בני-הזוג לבנק, ומלישכת ההוצאה לפועל קיבלו הודעה על בקשתו של הבנק להוציא לפועל את המשכנתה על דירתם. ההורים נאלצו לפנות לבית-המישפט כדי לבקש את שחרור חשבונות-הבנק שלהם ואת ביטול המשכנתה. עניינם יידון לפני השופט אורי שטרומן בחדרש הבא. רבים מקווים כי בדיונים לפני בית-המישפט יתברר גם להיכן הלך כל הכסף, שעיקבותיו טרם נמצאו.

תי לחסוך סכומי-כסף. כספו של הקדש היה מופקד בשני חשבונות שבהם היה לו במרס השנה סכום של 452 אלף מרקם גרמנים ו-53 אלף דולר.

הכרתי היטב את המנוח, בנה היחיד של בתיווגי. הוא התאבד ב-19 בינואר 1988. היה לי אמון מלא בו עד פטירתו ולא ידעתי כלל כי נוסף לעיסוקו כעורך-דין עסק בעניינים פיננסיים כלווה, מלווה ומתווך בהלוואות. נודע לי על כך בראשונה אחרי מותו.

"בשל גילי, תלותי במנוח ואמוני בו, הסמכתיו כמיופה-כוח כללי שלי ב-1974. גם אמו הסמיכה אותו. למרות יפוי-הכוח שנתן לבנה של זוגתו, המשיך המהנדס ללכת בקביעות לבנק ולהתעניין בגורל חשבונותיו. הרגשתי היטב כיצד מתיחסים בסלחנות למנהגי לבוא אישית ולברוק את פעולותי."

הצהיר הקשיש בכאב. מצבו הגופני של כחולי הידרדר והוא איבד כמעט כליל את ראייתו. "אני יליד 1900, איבדתי את כושר ראייתי. מצורפת כזה תעודת-עיוור. כתאורה מתאימה אני מסוגל לראות דמויות מטושטשות. בתאורה ובהגדרה מיוחדת אני מסוגל לראות אותיות ואולי אף מיספר מילים. ואני מתעייף מפיענוח מיספר קטן של מילים.

"זכור לי היטב שהמנוח שם לפני נייר מבלי שקרא את הכתוב, גם לא הייתי מסוגל לקרוא אותו בעצמי. הוא אמר שחתימתי ררושה בקשר לעניינים טכניים חסרי חשיבות, ועזר לי פיסית לחתום."

ב-1983 פתח עורך-הדין פרוסט חשבון רביטורי על-שם אברהם כחולי, לפי יפוי-כוח שקיבל ממנו ב-1974.

בצורה כלשהי ככספי או זכויותי בדירה."

מאז התאלמנה, התפרנסה האם מקיצבה אישית שקיבלה מממשלת גרמניה, עקב היותה אדם נרדף בתי קופת השואה. את כספה צברה בשלושה חשבונות-בנק שבהם היה לה במרס השנה סכום של 201 אלף מרקם גרמנים ו-24 אלף דולר. מלבד הכספים הללו יש לאם רק דירה צנועה של שני חדרים ברחוב קורדובה, שבה היא מתגוררת עם חברה לחיים מאז 1971. ב-1971 הכירה האלמנה את המינהל אברהם כחולי, שעלה לארץ ב-1942 ועבד 29 שנים ככימאי ראשי בבית-חרושת נקה. כדי לחיות איתו מכרה וילמה פרוסט את דירתה הישנה וקנתה את הדירה ברחוב קורדובה. כדי להשלים את מלוא מחירה של הדירה לקחה האם משכנתא בסך 15 אלף לירות.

מאחר שהאם היתה כבר אז בגיל מתקדם, ואדם היה בנה היחיד, החליטה לרשום את הדירה על שמו, כדי לחסוך את תשלום מס-העיוון. אבל כדי להבטיח את זכותה לדירה למשך כל ימי חייה נחתם מיסמך מסוים ונרשמה הערת-האזהרה על הנכס במישרד למיר-שסקרקעות.

"מ-1977 שותף בני לחשבונות-הבנק שלי, כדי שיוכל למשוך כספים במיקרה שהרבר ייבצר ממני," כתבה האם, "וכדי שיוכל לקבל שליטה בכספי אחר פטירתי. תמיד ידעתי כי בני עוסק בעריכת-דין, כי הוא עורך-דין ותיק וכי העסיק שכירים.

"לא ידעתי כי עסק בקבלת ובמתן הלוואות או בטרנסאקציות כספיות דומות. אחרי פטירתו נודע לי כי שיעבר את כספיהם של אחרים וגם את כספיו של מר כחולי, בלא ידיעתם והסכמתם." באשר לרכושה שלה סיפרה האם: "הוחתמתי על שיעבור חשבונותי הפרטיים לבנק, להבטחת חובות בני."

זמן קצר אחרי מותו של אדם פרוסט, הלך המהנדס אברהם כחולי, כמינהגו, לסניף בנק ברקליס דיסקונט ברחוב כך יהודה, כדי לברר אם נכנסה לחשבונות הרגטה החדשה מגרמניה. לשאלתו התמימה ענו לו פקיד-הבנק כי אינם יכולים לתת לו כל מידע וכי עליו לפנות למחלקה המימשפטי של הבנק. כך גילה הגבר הקשיש כי כל חסי כנותיו משועבדים לבנק וכי גם הדירה שבה הוא מתגורר עם אמו של פרוסט ממושכנת לבנק.

אחרי מילחמת-העולם השנייה עלתה וילמה פרוסט לישראל עם בעלה, עורך-הדין יוסף פרוסט ובנם היחיד אדם. ב-1967, כאשר הבן היה כבר עורך-דין מצליח, נפטר האב. "כל ימי חיי היה המנוח בן מסור ודואג. מאז התאלמנתי ב-1967 טיפל בני בכל ענייני, הצהירה האם. "היה לי אמון מלא בו ולא חשדתי כלל שהוא יפגע

כ אשר רוצים לתאר אדם חסר כל מוסר ועקרונות, אומרים עליו כי הוא מוכן למכור את אמו וכיוצא בזה. כסף, בתצורה שהגישו וילמה פרוסט ובדיוגה לחיים אברהם כחולי, הם מספרים בדיוק על מיקרה כזה.

קשה לתאר אדם אומלל יותר מוילמה פרוסט הקשישה, כאשר עמדה על קבר בנה היחיד, אדם, ששלח יד בנפשו בינואר השנה. בגלל מצב בריאותה, לא יכלה האם להגיע אל הקבר בהליכה, והיא ובדיוגה הוסעו במכונית עד לקבר עצמו. האם ההמומה עמדה והביטה בגופת בנה שהורדה לבור-הקבר וקראה חלושות: "לא לא לא" אחרי זמן קצר סבלה האם מהלומה נוספת. אפילו זיכרו של בנה כעורך-דין מצליח, איש מכובד וכן אהוב, לא נותר שלם. הרברים שהתגלו לה מיד אחרי מותו השפו לפניו רמות שונה לחלוטין מזו של הבן האהוב שהכירה.

להיכן נעלם הכסף?

את מלוא הסיפור הטראגי מספר אברהם כחולי בתצהירו: "כל השנים חיינו בצניעות ומכיוון שהיו לי מלבד הרגטה החדשה מגרמניה, גם פיצויי-פטריון וקרדיג'מאלות, הצלחתי

מדינת ישראל
משרד העבודה והרווחה

שם פרטי: _____

שם משפחה: _____

מספר דירה: _____

תעודת זהות: _____

תעודת עיוור

מספר: 20812

תעודת-העיוור של האב החורג הוא לא ידע על מה הוחתם